

PETRA LOUISE MURIS

1 EEN BEER IN DE KELDER

Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris
voor kinderen vanaf 8 jaar.
Dit boek is geregistreerd®

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Angstig.
7	2 Zie ik daar wat bewegen?
10	3 Een beer in de kelder.
14	4 Er verdwijnt vlees uit de vriezer.
18	5 Het stinkt in de kelder.
22	6 Papa is boos.
26	7 Een nieuwe nachtmerrie.

HOOFDSTUK 1 ANGSTIG.

Anton komt uit school, vandaag moet hij zijn eigen fiets in de kelderbox zetten. Eigenlijk wil Anton zijn eigen fiets niet wegzetten, hij is bang in de donkere kelderruimte. Er is echter niemand in huis die het van hem overneemt.

Boven is een oppas die op zijn broertje let, zij hoeft niet met hun fietsen te slepen.

Om zijn nek hangen de sleutels voor de buitendeur, huisdeur en de sleutel van de kelderbox, oma's sleutel en die van zijn speelgoedkast.

'Ik moet niet bang zijn,' zegt Anton tegen zichzelf:
'pft, wat is mijn fiets zwaar.'

Puffend, steunend en zeer onhandig lukt het hem zijn fiets naar beneden te rollen, al draait zijn voorwiel soms resoluut om.

Angstig kijkt hij links en rechts.

De beide uiteinden van de keldergang zijn stikdonker. Een koude rilling glijdt over zijn rug. Hij rent naar zijn kelderbox en tast in het duister naar het slot.

Eindelijk krijgt hij de sleutel in het slot.

Terwijl hij in het donker een beetje probeert te zien hoort hij opeens een vreemd geluid.

‘Brommeldebrom zoem sss zoem brommeldebrom’

Trillend probeert hij de sleutel om te draaien, het lukt niet.

‘O, och waarom lukt het niet, ga open deur!’

Hij bedenkt zich dat het misschien de verkeerde sleutel is en voelt aan zijn sleutelbos naar een gelijke sleutel.

De andere sleutels passen ook niet.

Anton begint te jammeren als hij weer geluiden hoort en de deur nog steeds niet open is.

‘Waarom wil hij nou niet,’ piept hij: ‘zal ik mijn fiets in de keldergang laten staan? Maar... dan kan papa er niet langs en wordt hij boos.’

Hij morrelt nog steeds aan het slot als hij plotseling wordt aangeraakt.

Anton krijgt het uit van schrik.

‘Sst, ik ben het, de oppas. Ik dacht, waar blijft die jongen toch! Geef je sleutelbos aan mij, dan draai ik de deur wel open.’

‘Klik, klik,’ de deur is van slot.

‘Gut, waar zit hier de lichtknop?’ De oppas tast langs de muur naar een lichtsakelaar.

‘Er is beneden geen stroom,’ klaagt Anton.

‘Dat is me ook wat, is dit zo’n oud huis? Wat gek zeg, in iedere flat hebben zij lampen in de kelderruimtes hangen. Moet jij hier in het donker zelf jouw fiets pakken? Dat kan jouw vader toch wel doen?’ zegt de oppas kribbig.

‘Mijn vader vindt mij groot en grote kinderen moeten voor zichzelf zorgen,’ verdedigt Anton zijn vader.

‘Flauwe kull!’ De oppas zet geërgerd de fiets in de overvolle kelder: ‘hij mag hier wel eens opruimen!’ Zij valt haast over een verfblik en kan zich ternauwernood staande houden.

Zij sluit de kelderdeur af en loopt briesend naar boven.

‘Je broertje slaapt, je moet een beetje zachtjes doen. Ik maak je brood en daarna ga jij fijn even spelen.’

‘Ik maak mijn brood zelf!’ Anton loopt naar het aanrecht.

De oppas staat met haar handen in haar zij.

‘Dit’ ben ik niet gewend, jij bent natuurlijk’ een zelfstandige jongen! Prima, maak jij maar jouw eigen brood.’

Zij kijkt toe hoe Anton stuntelt met het pak hagelslag.

‘Moet ik dat pak openmaken?’ vraagt zij.

‘Nee, ik doe alles zelf!’ zegt Anton bits.

Hij vindt zijn oppas erg opdringerig en laat uit zenuwachtigheid het pak hagelslag vallen.

De hagelslag ketst alle kanten op. ‘Jongen toch, hoe klunzig! Niks aan de hand, ik ruim het wel op.’

Zij duwt Anton opzij en veegt alles op.

Anton verbijt zich, hij heeft nu al een hekel aan zijn oppas. Als hij aan tafel zit en een boterham heeft verorberd, neemt zijn geprikkelde bui snel af.

Hij is blij als zijn vader eindelijk thuiskomt en de oppas weggaat.

‘En? vraagt zijn vader: ‘is zij lief voor jullie?’

‘Ik wil graag op de buitenschoolse opvang, ik wil geen oppas!’

‘Hoezo, is zij dan niet aardig?’

‘Ik vind haar streng en onaardig. Misschien bedoeld zij het goed, maar ik vind haar erg bits en

opdringerig, ik ga nog liever naar tante Zus of oma.’

‘Luister eens jongen, wat moet ik dan met Daan, die is nog veel te klein. Hem houdt ik het liefst thuis met

een oppas. Ik weet het goed gemaakt, jij gaat voorlopig maar naar tante Zus. Ben je nu tevreden?’

‘Ja papa.’

‘Ik praat nog wel met de oppas, misschien moet ik haar wel ontslaan. Het moet toch klikken tussen jullie.’

Anton gaat opgelucht naar zijn kamertje.

De volgende ochtend staat de oppas al vroeg voor de deur.

‘Hallo Anton, dag meneer.’

‘Ik heb een briefje op de tafel neergelegd, daarin staan enkele dingen die u moet weten. Ik ga nu naar mijn werk, succes vandaag en tot vanavond.

De oppas gaat eerst bij Daan kijken, maar die slaapt nog. Dan leest zij het briefje waarop staat:

Er staat pap voor Daan in de koelkast er staat ook een rozenbotteldrankje, hij mag een banaan en een sinaasappel. Hij mag ook een koek en brood met smeerworst en yoghurtdrink. Zijn broer gaat voortaan naar zijn tante Zus, hij komt tegen etenstijd naar huis, dan ben ik er ook weer. Tot een uur of zes, groeten meneer Kramer.

HOOFDSTUK 2

ZIE IK DAAR WAT BEWEGEN?

Opgelucht dat hij naar school moet, pakt Anton zijn jas en gymkleding.

‘Dag mevrouw!’

‘Dag Anton, misschien zie ik je vanavond nog.’

Zij zwaait naar Anton als hij de portiektrap afloopt.

Dan doet zij de huisdeur dicht.

Anton staat voor de keldertrap, het is buiten donker maar beneden is het nog donkerder.

Het liefst wil hij de oppas vragen of zij de fiets uit de kelderberging haalt.

Langzaam loopt hij de trap af.

‘Klink, klang, klonkerdeklonk.’

Anton schrikt zich een hoedje als hij ergens bovenop staat en het voorwerp met veel herrie over de grond rolt.

Zijn hart bonst in zijn keel.

Heel voorzichtig loopt hij naar de kelderbox.

‘Ik moet opschieten,’ denkt hij en laat van de zenuwen zijn sleutels vallen.

Nu tast hij op de grond als een mol die op zoek is naar eten.

‘Ik zie niks, o wacht ik heb ze.’

De deur gaat deze keer na twee keer draaien open.

Nu moet hij zijn fiets nog pakken.

‘Hé, hij staat op slot. Waar is het fiets sleuteltje?’

Hij voelt langs het slot of het sleuteltje erin zit.

‘Niks. Waar is nou die sleutel, ik moet weer naar boven.’

Toch voelt hij even voor de zekerheid in zijn jaszak.

‘Hé, hij zit erin, hoera nu kan ik naar school!’

In de kelder klinkt weer het enge bromgeluid.

Anton rent hijgend als een dolle haas met zijn fiets aan zijn hand naar boven.
Hij rijdt snel zijn fiets naar buiten.
Opgelucht rijdt hij naar school.

Als hij bij zijn vrienden staat, is Anton de pikdonkere kelder vergeten. De school is nog niet begonnen daarom is het tijd voor een spelletje.
Anton kaart graag en heeft altijd kaarten bij zich. Maar de tijd gaat snel en het ijzeren hek voor de school wordt opengedaan.
Alle kinderen willen tegelijk het hek door.
Anton wacht geduldig totdat hij er ook doorheen kan. Hij zet zijn fiets in de stalling. Het is een fietsenstalling waar een grote lamp in hangt.
Daarna rent hij snel naar binnen.

De schooldag gaat snel. Anton mag tussen de middag en na schooltijd naar tante Zus.
Zijn tante heeft een heleboel boeken waar Anton vaak in bladert. Hij pakt een dierenboek uit de boekenkast. Roofdieren staat er op. Hij bekijkt de plaatjes stuk voor stuk. Er staan Leeuwen en vossen in maar ook beren. Anton ziet op het plaatje dat de bruine beer niet alleen van vis houdt, hij lust ook andere dieren, groenvoer en fruit.
Mensen moeten uitkijken voor beren want die zijn erg gevaarlijk.
Anton denkt aan Roodkapje en de boze wolf.
Werd zij niet in één hap opgegeten? En zijn beren ook zo gemeen? Hij rilt ervan. Hij kijkt ook nog in andere boeken totdat zijn neefje komt, dan gaat hij lekker stoeien en door het huis rennen.

Niets gaat sneller dan een leuke middag.

‘Jij moet naar huis, Anton!’ roept tante Zus: ‘ik heb je fiets voor de deur gezet en de verlichting aangezet.’

‘Dat was maar goed ook,’ denkt Anton: ‘want buiten lijkt het middernacht.’ Als Anton zijn straat in fietst denkt hij ineens weer aan de kelder.

Mocht hij zijn fiets maar boven zetten of nog liever voor de deur laten staan. Maar papa had gezegd dat die buiten niet veilig staat, er wordt veel gestolen.

Anton draait de buitendeur van slot en loopt met zijn fiets het trappenhuis in.

De kelderruimte is net zo donker als anders.

Vol goede moed sleept hij zijn fiets de trap af.

Weer kijkt hij links, weer kijkt hij rechts, dan kijkt hij ineens weer links, zag hij daar wat bewegen?

Als daar wat staat moet het toch geluid maken?

Hij wacht als een trillend juffershondje onderaan de trap.

Bij het minste geringste geluid zou hij naar boven vluchten.

Niets... geen geluid... geen beweging.

Anton zet zijn fiets zo snel mogelijk in de pikdonkere berging.

Althans hij zet zijn fiets niet netjes weg maar zwieperd hem de berging in en draait zo snel mogelijk de deur op slot.

Zijn fiets ploft ergens tegenaan.

Anton rent zo snel hij kan naar de trap. Even kijkt hij nog links.

Hij ziet duidelijk iets bewegen in het duister.

Dan hoort hij weer het bromgeluid. Met een vaart rent hij naar boven. Zenuwachtig draait hij de deur open.

HOOFDSTUK 3 EEN BEER IN DE KELDER.

‘Ha, Anton was het gezellig?’ De oppas staat in de hal met Daan in haar armen: ‘het is hier niet gezellig als jij er niet bent. Mijn dag gaat zo langzaam. O, ik hoor jouw papa boven komen, doe snel de deur weer open.’

Als papa boven is praat hij nog even met de oppas daarna mag zij naar huis. Anton is blij dat papa er weer is, die staat alweer in de keuken.

‘Papa kan heerlijk koken, hij vraagt altijd wat ik het liefst lust,’ denkt Anton, hij staat papa te observeren. Hij houdt veel van papa.

Anton vindt het gezellig aan tafel en wacht tot het eten klaar is.

Kleine Daan zit al in de kinderstoel hij speelt met een piepbeest.

‘Het eten is klaar, kom aan tafel Anton!’

Anton neemt grote stappen.

‘Een twee drie vier, ik zit al hier. Voor het eten zegt mijn vader altijd een gebedje op, er zit altijd een gebedje bij voor mama.

Mama is in de hemel, daar is zij met haar vader en nog anderen. Misschien zijn daar zelfs engelen.

Papa zegt dat mama daar gelukkig is, maar ook dichtbij ons is. In zijn gebed vraagt hij of mama op ons let zodat wij geen ongeluk krijgen, denk ik.

Ik mis haar toch,’ denkt Anton.

‘Eet smakelijk!’ Papa schept eten op. ‘En? Is het te eten?’

Vandaag niet zo erg, maar dat zeg ik maar niet.

‘Ja, het smaakt best goed.’

‘Ging het makkelijk?’

‘Wat zegt u, papa?’

‘Jouw fiets uit de kelderberging pakken.’

‘Nee papa, het is daar erg donker. U vindt mij waarschijnlijk kinderachtig, maar ik vind het naar in het donker.’

‘Was het leuk bij tante Zus?’

‘Ja, ik vond het heel leuk, mag ik daar voortaan heen?’

‘Nee... maar voorlopig wel. Wij moeten onze eigen boontjes doppen!’

‘Boontjes doppen?’

‘Daar bedoel ik mee, wij moeten voor ons zelf zorgen en jij ook. Ik zoek het nog wel uit. Misschien stuur ik je toch naar de schoolopvang, ik weet het nog niet.’

Anton eet zijn bord leeg en moet dan in bad van papa. Als hij klaar is mag hij nog even spelen, daarna moet hij naar bed.

Anton loopt angstig de keldertrap af.

Het is stikdonker in het trappenhuis, alle lampen schijnen kapot te zijn.

In zijn hand houdt hij zijn sleutel stevig vast, hij mag de sleutel niet laten vallen.

Behoedzaam loopt hij naar de kelderberging.

De deur moet open, hij zit op slot.

Anton wil de deur openmaken maar ontdekt ineens dat hij geen sleutel meer heeft.

‘Ik had ze toch vast? Waar zijn ze nou?’

Het is pikdonker om hem heen.

Anton bukt en voelt met zijn vingers over de vloer.

Hij schrikt als hij een verschrikkelijk hard bromgeluid naast zich hoort. Tot zijn schrik wordt hij

tegengehouden in het donker.

Het bromgeluid klinkt vlak naast zijn oor.
Anton gilt en gilt en gilt: 'papa, help me!'
Papa geeft geen antwoord er is niemand in de portiekflat die komt. Anton probeert langs het ding te komen wat hem tegenhoud. Het ding voelt zacht aan, het lijkt op een pluche beer, maar dan groot. 'Bromm – brom - mom - mom – brauw - wauw!'
Een enorme klauw grijpt hem vast.
Anton gilt harder en harder en harder.
Gek genoeg is het opeens iets lichter in de kelder.
Het daglicht schijnt toch naar binnen te vallen.
Opeens ziet hij wat het is, het is een gemene bruine beer.
Net zo één als in het dierenboek van tante Zus.
Nog steeds bromt de beer vervaarlijk.
Het lukt Anton niet om weg te komen.

Opeens zit Anton kaarsrecht in zijn bed.
Zijn dekbed en zijn hoofdkussen liggen op de grond.
Hij merkt dat hij trilt en nog erg angstig is.

‘Papa, papa,’ huilt hij opeens: ‘pa - ap, mag het licht aan? Papa, papa!’ Papa komt met een slaperig gezicht zijn kamertje binnen.

‘Wat is er jongen? Heb jij een enge droom gehad?’

Papa komt op het bed zitten, hij strijkt Anton over zijn hoofd. ‘Vertel eens, wat heb jij gedroomd?’

‘Ik durf mijn fiets niet uit de kelder te pakken,’ huilt Anton: ‘er loopt een boze beer in de kelder!

Gisteren zag ik hem al bewegen en nu wil hij mij opeten!’

‘Jongen, je hebt gewoon een nachtmerrie gehad, dat heb ik zo vaak. Kom, laat mij je toedekken, je zult het wel koud hebben. Nu ga je weer lekker slapen, je papa zal het ganglicht aanlaten.’

Als papa het kamertje uitloopt, denkt Anton na over zijn nachtmerrie.

Hij voelt zich veilig nu het ganglicht aan is en papa naar zijn kamer kwam.

Anton slaapt nog als papa hem wakker schudt.

‘Hup opstaan jongen, het is een gewone dag je moet weer naar school.’

Anton wil niet naar school want dan moet hij zijn fiets uit de kelder pakken.

‘Papa, ik ben ziek!’ roept hij.

Papa staat ineens weer bij hem: ‘gut kind, wat mankeer je?’ Hij voelt in de nek en aan het hoofd van Anton. ‘Jij hebt geen koorts beste man. Steek jouw tong eens uit? Mm, geen beslagen tong, geen snottebel en ik hoor geen gehoest. Ben je misselijk?’

‘Een beetje,’ jukt Anton, maar het gevoel dat hij heeft is de angst voor de donkere kelder.

‘Ik denk dat je hongerig bent. Je moet maar flink eten.’

HOOFDSTUK 4 ER VERDWIJNT VLEES UIT DE VRIEZER.

Papa loopt de keuken in, hij roept: 'je gaat gewoon naar school vent.'

Anton kleed zich aan, straks moet hij zijn fiets weer pakken. Hij lijkt op een computer, zijn hoofd maakt overuren. Hij wil uitvinden hoe hij de bruine beer tot vriend kan maken. Eindelijk is hij eruit.

Een beer eet vlees, dus moet het beest eten.

Hij moet hem voeren om te voorkomen zelf opgegeten te worden.

Als papa de deur uit is en de oppas Daan een schone pamber omdoet, sluipt Anton naar de keuken.

In de keuken staat een vriezer vol etenswaren.

Die zit barstensvol omdat papa niet vaak naar de winkels wil.

Anton pakt snel een biefstuktartaartje uit de vriezer en stopt die in zijn rugtas.

De oppas heeft niets in de gaten gehad.

Anton moet nu hoog nodig de deur uit, anders komt hij te laat op school.

Gewapend met het bevroren tartaartje loopt hij de keldertrap af de donkere ruimte in.

'Oehoe, beer! Ik heb eten voor jou bij mij.'

Het is doodstil in de kelder.

Voorzichtig legt Anton het tartaartje voor de eerste kelderdeur naast de trap. Dan pakt hij snel zijn fiets en maakt dat hij bovenkomt.

'Dag beer, worden we vriendjes?'

Anton wacht geen antwoord af maar springt direct op zijn fiets.

Aan het eind van de straat loopt de buurman met zijn hond. Hij ziet Anton en zwaait naar hem. Als hij zijn hond in het trappenhuis losmaakt, snuffelt de hond als een dwaze overal rond. 'Bello! Hier Bello! Hup naar boven Bello!' commandeert zijn baas. Bello heeft geen tijd, hij draait snuffelend een paar rondjes en rent dan de keldertrap af. 'Woef, woef!' 'Heb ik daarom een uur met je gewandeld? Ben je nog niet uitgeraad? Kom boven!' Bello komt de trap op en rent zijn baas achterna de woning in. In de woning klinkt nog wat gemopper maar dan is het rustig.

De dagen herhalen zich en Anton heeft nog steeds dezelfde nachtmerries. Hij droomt dat hij wordt aangevallen door een beer die in de kelder vertoeft.

Anton wordt almaar stiller, totdat hij op een dag zijn nachtmerries aan tante Zus verteld. 'Wat een rot droom Anton,' zegt zij: 'en heb jij die elke dag?' 'Ja tante, hij gaat maar niet de kelder uit ondanks hij eten krijgt. Hij vindt het schijnbaar leuk in het donker.' Tante Zus kijkt bedenkelijk: 'het is toch van de kromme dat jullie geen lampen in de kelderbergingen hebben, wat hebben jullie voor een huisbaas! Weet je,' zegt tante Zus: 'ik heb mijn nachtmerries meestal onder controle.' 'Hoe doet u dat dan?' 'Kijk,' zegt ze: 'je denkt dat je wakker bent en hebt zo je spulletjes, opeens zien die er anders uit, dan weet je dat je droomt.'

Soms gaat het licht niet aan, dan weet je het ook. Als ik iemand in mijn droom tegenkom die mij pijn wil doen, ben ik een supervrouw. Ik gooi hem dan door de lucht of bevries hem met mijn bevrozingstraal dat uit mijn hand komt.'

Anton begint te lachen, die gekke oude tante Zus met haar bevrozingsstraal. Hij vraagt: 'helpt dat? Heeft u nu geen nachtmerries meer?'

'Bijna nooit meer, jammer eigenlijk, want ik ben dan zo sterk!'

'Ik heb ook het licht aangedaan,' zegt Anton: 'en de lampen zijn altijd kapot.'

'Zie je wel, de lampen doen het niet of je spullen staan anders of je huis ziet er anders uit.

Volgende keer als je het licht aandoet en het blijft uit, weet jij dat je droomt. Dan loop je naar de kelder en vecht met jouw beer. Misschien heb jij ook superkracht. Ik denk het haast wel, want als jij jouw droom onder controle hebt, ben jij de sterkste.'

Als hij op weg naar huis is, spoken de woorden van tante Zus door zijn hoofd. Hij wil ook zijn dromen onder controle krijgen.

Als hij thuis is rent hij naar de keuken waar zijn vader groenten snijdt.

'Hallo pap moet u horen...

'Wacht even jong, ik moet even wat pakken.

Pappa trekt de laden van de vrieskast één voor één open. 'Verhip, waar zijn de karbonades? Heb ik die al gebruikt? Gehakt dan, nee dit zijn doperwtten, nee dit ook niet en dit dan, ook groenten? Waar is alles!

Ik moet nodig naar de winkels. Hè jasses, al het vlees is op, waar zijn de tartaartjes? Ik weet zeker dat ik die ook' niet heb gebakken. Nee toch, toch niet de oppas!'

'Kom jongens, we gaan even wat boodschappen halen. Dan is de vriezer weer gevuld, er is toch melk nodig.' Papa doet haastig zijn jas aan en hij kleedt Daan om. 'Heb jij je jas en jouw schoenen al aan Anton? Schiet eens op!'

Even later staan ze buiten en rijden met de auto naar de supermarkt.

Papa zegt niets over het verdwenen vlees, hij twijfelt er namelijk nog over. Hij is wel van plan de vriezer in de gaten te houden. Als zijn oppas steelt, moet zij verdwijnen. Anton weet dat niet, hij legt telkens een stukje vlees voor de boze beer in de kelder neer. Hij weet zeker dat zij eens vrienden zullen worden.

Dan ...op een dag, komt de beer tevoorschijn en likt zijn handen. Anton aait de beer en zegt lieve dingen tegen hem. Het is zoals altijd pikdonker in de kelder. Anton ziet niet, dat het Bello is die hij aait. Bello, die iedere dag lekkere stukken vlees in de kelder vindt.

HOOFDSTUK 5. HET STINKT IN DE KELDER.

Nog steeds heeft Anton dezelfde nachtmerrie, maar telkens probeert hij dingen te herkennen en te beïnvloeden.

‘Hé, mijn bed is anders en mijn kamer ook, het ziet er niet zo uit, ha, ik droom.

Dan loopt Anton voorzichtig de portiektrap af.

De beer in de kelder kijkt vals naar boven.

Hij gromt hard en zegt: ‘kom hier ik eet je op!’

‘Wat zei tante Zus ook alweer? De beer is niet echt het is een droom en zij had superkracht.

Dan heb ik dat ook, ik ga het vlug uitproberen.’

Anton richt zijn arm naar de beer en zegt: ‘ik ben erg sterk, ik kan je met mijn superlaserstraal klein maken, dan word jij’ opgegeten... door ratten!’

De beer wordt verschrikkelijk bang en gilt: ‘nee, niet doen. Ik zal nooit meer gemeen zijn!’

Maar het is te laat voor de beer, hij wordt getroffen door een laserstraal uit Antons hand.

‘Flits, knars!’ De beer is zo klein geworden dat het moeilijk is hem te zien.

Tevreden loopt Anton naar boven en gaat zijn bed weer in.

Dan wordt hij plots wakker, hij stapt zijn bed uit en loopt naar papa die lekker ligt te slapen.

‘Papa, papa wordt wakker!’

Papa kijkt slaperig naar Anton: ‘wat is er vent, kun jij niet slapen?’

‘Ik heb de beer verslagen. Tante Zus had gelijk, ik had superkracht in mijn droom, leuk hè?’

Papa geeuwt en komt zijn bed uit.

‘Kom vent naar bed, ik dek je toe. Het is nog nacht en jij moet gaan slapen.’

Als papa de volgende dag in de vriezer kijkt, blijken er een heleboel pakjes vlees te zijn verdwenen. Papa is de hele ochtend kribbig en als de oppas binnenkomt geeft hij haar een grote mond. Even later verlaat de oppas huilend de flat. Hij pakt zijn telefoon en belt tante Zus. ‘Wil jij alsjeblieft tijdelijk op Daan passen? Ik heb zojuist mijn oppas ontslagen omdat zij steelt.’

Tante Zus is gek op kinderen, Daan is welkom.

‘Kom Anton, ik breng je voorlopig met de auto naar school, ik moet toch Daan bij tante Zus afzetten. Vanmiddag kom ik je vroeg halen, want het is woensdag.

Anton is blij, hij hoeft dan niet naar de donkere kelder.

Bello is niet blij, die loopt soms voor niks naar beneden.

De dag is al half voorbij als de buurman de portiekflat binnenkomt.

‘Wat stinkt het hier in het trappenhuis,’ denkt hij:

‘waar komt die vieze lucht toch vandaan.

Heeft iemand soms vuilniszakken in de kelderruimte gezet? Bah, ik moet beneden kijken, maar ik heb geen zaklantaarn.’

De buurman belt bij de benedenbuurvrouw.

‘Mevrouwetje, komt u eens in het trappenhuis ruiken?’

De buurvrouw begint te lachen: ‘gekke man! Waarom?’

‘Kom nou maar, ruik... het komt uit de kelder.’

De buurvrouw komt op haar blote voeten het trappenhuis in en ruikt boven het trapgat.

‘Ik zet daar geen vuilnis neer hoor!’

‘Ik zal het boven vragen,’ zegt hij.

Anton staat boven voor de deur, hij hoort wat er gezegd wordt en denkt dat zij de beer ruiken.

Beneden is geen wc.

De beer doet wat hij moet doen in de kelder en dat stinkt natuurlijk.

Hij gaat naar binnen.

Even later staat de buurman voor de deur, hij belt aan.

Papa doet open en zegt meteen enthousiast: ‘hallo buurman, komt u op de koffie? Gezellig!’

‘Nee, daar kom ik niet voor, trouwens dan zit Bello alleen. Nee, ik wilde het hebben over het vuilnis in de kelder.’

‘Vuilnis? Niet van ons! Ik zet mijn vuilniszakken netjes langs de stoeprand. En als het geen ophaaldag is zet ik ze op mijn balkon.’

‘Ik ben al bij de andere burenen geweest. Niemand zet zijn rommel beneden.’

‘Dat kan ik begrijpen, hoeveel zakken staan er beneden? Dan zet ik die vrijdag wel buiten.’

‘Weet ik veel, ik zie geen malle moer beneden, ik heb geen zaklamp. Ik kom alleen omdat het vreselijk stinkt.’

‘Ik heb wel een zaklamp, ik kijk wel even.’

Anton, ik leg Daan in de box en jij moet maar even op hem passen. Lief zijn, ik kom zo weer boven.

Papa loopt met de buurman de trap af.

De keldergang is leeg op een rol plastic na dat links in de hoek staat. Dan zien zij op de grond verrotte stukjes vlees en botjes liggen.

‘We hebben ratten, leuk hoor! Ze vreten hier hun rommel.’

De buurman is kwaad en belt bij iedereen aan.

‘Luisteren jullie eens, het is afgelopen met de rommel in de kelderboxen. We gaan van de week een dag organiseren om onze kelderbergingen op te ruimen. We helpen elkaar, want ik wil geen ratten in mijn portiek. Wij moeten nagaan waar die beesten vandaan komen.’

De burenen zijn het daar wel mee eens, zij willen er zaterdag mee beginnen.

Zaterdagochtend is het net of er een feestje aan de gang is. In de keldergang hangt een lamp die door middel van een verlengsnoer is aangesloten.

Onder veel gelach en plezier ruimt iedereen bij iedereen op, kelderbox voor kelderbox.

Er wordt gestoft en geveegd.

HOOFDSTUK 6 PAPA IS BOOS.

De buren gooien hun afgedankte spullen buiten in een klaargezette container.

Gek genoeg lagen er geen etensresten en rattenkeutels in de bergingen. Iedereen is blij dat alles netjes is opgeruimd.

Weken gaan voorbij zonder stankoverlast.

Als de buurman weer eens binnenkomt van een wandeling met Bello, ontdoet hij de hond van zijn riem.

‘Zo beest, jij mag hier weer los.’

Bello steigert als een paard en rent als een gek de keldergang in.

‘Bello hier! Wat doe jij toch altijd in die kelder!

Ligt er soms weer troep? Kom boven!’

Bello gehoorzaamt en rent naar zijn baasje.

‘Ik moet jou ook niet loslaten. Hé, waar kauw jij op?’

Hij trekt de bek van Bello open.

‘Wacht eens... dat is een karbonade!’

Met het stuk vlees in zijn handen belt de buurman bij de benedenbuurvrouw aan.

‘Wat is dat nou?’ zegt zij verschrikt als de buurman het afgekauwd stuk vlees laat zien.

‘Mag ik die lamp en het verlengsnoer lenen?’

Ik wil beneden kijken of er meer ligt. Misschien is het vlees vergiftigd en wordt mijn Bello ziek!’

De buurvrouw rent snel naar een kamertje en pakt daar het verlengsnoer en de lamp.

Zij plugt de stekker in het stopcontact.

De lamp gaat aan.

Intussen loopt de buurman naar beneden, hij wordt niet vrolijk.

'Zeg buurvrouw, komt u ook eens kijken?'

De buurvrouw komt strompelend de trap af.

'Jasses, wat is dat!'

'Dat is onze eigen slagerij! Lust u nog wat? Heeft u misschien trek in een biefstuk tartaartje? Beneden ligt nog meer. Och, och wat smerig!' brieft de buurman. 'Ik haal mijn emmer dan sop ik de boel wel schoon,' sust de buurvrouw. De buurvrouw

gaat haar huis weer in en pakt daar een emmer sop en andere schoonmaakspullen.

Zij geeft de buurman een plastic tasje om het afgekloven vlees in te doen.

Mag Bello even bij u binnen?' vraagt de buurman: 'dan kunnen wij rustig werken. Anders loopt de hond aldoor voor onze voeten.'

Gezamenlijk maken zij de keldergang schoon.
'Zo, de klus is geklaard, ik ga eerst bij de burens langs, daarna kom ik Bello halen.'
'Ik zet vast thee,' zegt de buurvrouw.

'Tring!' de buurman belt bij mevrouw Knol aan.
'Ja?' zij opent de deur.
De buurman houdt de plastic tas open en kijkt haar vragend aan. Er komt een vieze stank uit het tasje.
'O nee hè... niet weer. Ik kom nooit in de kelder.'
Dan belt de buurman bij meneer Kramer aan.
'Tring!' Er is niemand thuis en helemaal boven is ook niemand. 'Ik ga vanavond wel,' denkt de buurman: 'ik ga nu aan de thee.'

Als papa 's middags met de kinderen thuis komt, houdt de buurman hem aan.
'Kijkt u eens in dit tasje? Een van onze burens gooit die rommel in de kelder neer. Ik vraag me af of diegene normaal is.'
Papa kijkt in de tas en draait dan snel zijn deur open. Hij zet Daan in de box en kijkt dan in de vrieskast. De buurman staat vlak naast papa, hij vraagt: 'is dat' vlees uit de kelder van jullie?'
Papa geeft niet direct antwoord maar roept Anton bij zich.
'Weet jij hier iets vanaf Anton? Pik jij al dat vlees uit de vriezer? Waarom?'
Anton begint te huilen, hij snikt: 'ik heb het nodig, anders eet de beer mij op. De beer loopt nog steeds in de kelder, hij wil er niet uit!'
De buurman kijkt Anton verbijstert aan.
'Beer? Wat voor een beer, er is geen beer beneden!'

‘Ja wel, hij eet zelfs uit mijn hand. Ik denk dat hij tam wordt.’

De buurman lacht onbedaarlijk.

‘Hij heeft nachtmerries over beren,’ vergoelijkt papa.

‘Nou het raadsel is dus opgelost,’ glimlacht de buurman: ‘we gaan er voor zorgen dat er verlichting in de kelder komt. Arm kind, ik vind het ook niks in de donkere kelder. Overigens, Bello was blij met al die lekkere karbonades, hij zal er aan moeten wennen dat hij zijn eigen voer moet eten.’

Hij groet papa en trekt de huisdeur achter zich dicht.

Papa kijkt boos.

‘Anton, jij mag nooit stelen! Vlees is te duur om er mee te gooien.

Er was nooit’ een beer in de kelder.

Het enige beest dat in de kelder komt is de hond van de buurman.

Nog al wiedes, hij zag daar aldoor lekker vlees liggen.

Ik heb zelfs de oppas ontslagen doordat ik dacht dat zij het vlees meenam. Hoe kon ik zo dom zijn.

Jij had het aldoor al over die beer, daarom pikte jij het vlees. Dat vlees heb jij voor niets in de kelder gesmeten!’

‘Ik was bang papa,’ verweert Anton zich.

‘Kom mee Anton, ik zal je laten zien dat er geen beer is.’

Papa pakt de zaklantaarn en neemt Anton mee naar beneden.

‘Hier, je mag hem zelf vasthouden. Schijn in alle hoeken!’

Anton richt de lichtbundel in het duister.

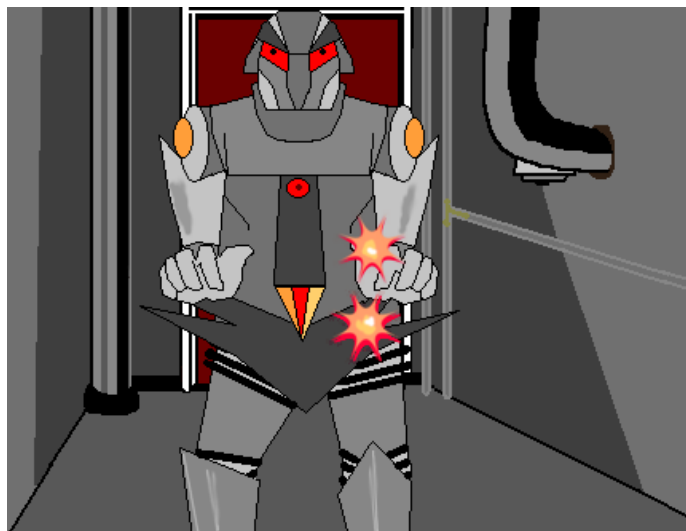
‘Zie je wel,’ zegt papa streng: ‘hier is geen beer!’

Alles is netjes, laat het voortaan zo.’

HOOFDSTUK 7 EEN NIEUWE NACHTMERRIE.

Papa en Anton zijn op weg naar de oppas.
Als zij de deur opendoet, geeft papa haar een bos rozen en biedt zijn verontschuldigingen aan.
Hij vertelt haar over de beer in de kelder en dat het Bello bleek te zijn. Hij vraagt haar terug te komen.
De oppas vindt de bloemen mooi, maar zegt dat zij al ander werk heeft.
'Jammer,' zegt papa en hij zegt tegen Anton:
'jij moet nog maar een tijdje naar jouw tante.'
Anton is allang blij, want beneden is er nog steeds geen licht.

Anton droomt nooit meer over de boze bruine beer.

Op een nacht droomt hij over een robot in de kelder met rode ogen.

Hij gooit vuurbollen naar Anton en komt dreigend op hem af.

Anton probeert zijn laserstraal, maar die doet het niet. Hij rent in paniek naar boven, maar de deur wil niet open. 'Papa, papa help!'

Anton schrikt wakker.

Het is eng donker in zijn kamertje, hij roept zijn vader want hij is bang.

'Weer over de beer gedroomd kerel?' vraagt papa.

'Nee, er loopt nu een robot in de kelder en mijn laser deed het niet.'

'Als je dezelfde droom weer droomt, gooi dan kruipolie over hem, dan valt hij uit elkaar,' lacht papa: 'kruipolie maakt al zijn schroeven los. Denk er wel om,' waarschuwt hij: 'dat jij niet in het echt olie in de kelder mag gooien!'

Olie is glad dan vallen wij.

Die robot bestaat alleen in jouw droom, hij is niet echt. Trouwens, morgen komen er werkklui elektriciteitskabels aanleggen. Binnenkort hebben wij licht in de kelder, hoe vind je dat?'

'En dat geluid? Wat was dat?'

'Misschien de buurvrouw boven, die haar stoel verzet, rommel dat versleept wordt of er valt wat om.

Het kan ook de wc zijn die doorgetrokken wordt.'

Anton kijkt blij.

'Ik denk niet dat ik die nachtmerrie nog krijg.'

Papa legt het kussen onder Antons hoofd en legt het dekbed weer over hem.

'Welterusten jongen, ik zal het ganglicht aan laten.'

'Welterusten papa.'

EINDE